

Crkva cjelovitog evanđelja

ISTINSKO BOGOSLUŽJE

lipanj 2002

Čitajući knjigu proroka Nehemije Bog mi je pokazao što znači istinsko bogoslužje i što se događa kada Božji narod dolazi istinski slaviti ga. Svi se mnogo puta pitamo što je to bogoslužje i zamišljamo kakvo bi ono trebalo biti; slavljenje, pastor propovijeda, neki će biti iscijeljeni i onda idemo kućama. Neki kažu da je istinsko bogoslužje primjer Kine gdje se ljudi svaki dan nalaze ispod zemlje. Neki će možda reći da je pravo bogoslužje u Africi, ali mislim da je pravo istinsko bogoslužje onakvo kakvim ga opisuje Biblija. Ono više radi na čovjeku iznutra, nego izvana. Nije pod utjecajem nijednog razmišljanja i nijedne kulture. Pravo istinsko bogoslužje nije pod utjecajem nekog ljudskog razmišljanja o tomu kakvo bi ono trebalo biti. Kada razumijemo što je istinsko bogoslužje, razumijemo tko je Bog. Ponekad se pitamo jesmo li pravi štovatelji. Postoje neki temelji koji nam pokazuju kako smo na pravome putu bez obzira na izvanjske okolnosti ili osjećaje. Vi koji niste, shvatit ćete što trebate učiniti kako biste bili na pravome putu.

Nehemija 9:1-4 *“Dvadeset i četvrtoga dana toga mjeseca skupiše se Izraelci na post, u pokorničkim vrećama i posuti prašinom. Rod se Izraelov odvojio od svih tuđinaca: pristupili su i ispovijedali svoje grijehе i bezakonja svojih otaca. Stajali su svatko na svome mjestu i čitali knjigu Zakona Jahve, Boga svoga, četvrtinu dana; za druge su četvrtine ispovijedali svoje grijehе i klanjali se Jahvi Bogu svome”* Dalje u knjizi Nehemijinoj u desetome poglavlju stoji : *“I zbog svega toga obvezujem se pismeno na vjernost. Na zapečaćenoj ispravi stajala su imena naših knezova, levita i svećenika... ali i ostali narod, svećenici, leviti - vratari, pjevači, netinci - i svi koji su prema Zakonu Božjem odvojili od zemaljskih naroda, a njihove žene, sinovi i kćeri, svi koji su bili sposobni da razumiju, priključili su se svojoj braći i glavarima te su se obvezali prisegom i zakletvom da će stupati prema Zakonu Božjem, koji je dan po rukama Mojsija, sluge Božjega, i da će držati i vršiti sve zapovijedi Jahve, Boga našega, njegove naredbe i zakone. I osobito: da nećemo davati svojih kćeri narodima zemaljskim, i njihovih kćeri nećemo uzimati svojim sinovima. I ako narodi zemlje donesu na prodaju robu ili kakvo god žito u dan subotni, mi ništa nećemo od njih kupovati u subotu ni u drugi posvećeni dan. Svake sedme godine ostavljat ćemo zemlju da počine i otpuštati dugove svake ruke. Uzeli smo kao obavezu: da ćemo svake godine davati trećinu šekela za bogoslužje u Domu Boga svojega: za postavljene kruh, za trajne prinose i svagdanje paljenice, za žrtve subotne, mladog mjeseca,*

blagdanske i za okajnice, da se pomiri Izrael; i za svaku službu u domu Boga našega. Mi svećenici, leviti i narod bacili smo ždrijeb za prinos drva koja treba da određenog dana svake godine prema svojim obiteljima donosimo u Dom Boga našega za vatru na žrtveniku Jahve, Boga našega, kako je zapisano u Zakonu; da ćemo svake godine donostiti u Dom Jahvin prvine od plodova zemlje i prve plodove od svakoga drveta, i prvorođene sinove i prvine svoje stoke, kako je to pisano u Zakonu - prvine od krupne i sitne stoke neka se odnose u Dom Boga našega, jer su određene svećenicima koji služe u domu Boga našega. Povrh toga prvine svojih načava, plodova svakog drveta, novoga vina i ulja, nosit ćemo svećenicima u sobe Doma Boga našega; a desetinu od svoje zemlje levitima, jer leviti uzimaju desetinu u svim mjestima gdje radimo. Svećenik, sin Aronov, neka prati levite kad skupljaju desetinu. Leviti neka donose desetinu desetine u Dom Boga našega, u sobe riznice, jer su onamo dužni Izraelci i leviti donositi prinos od žita, vina i ulja. Ondje se nalaze posude svetišta, svećenici u službi, vratari i pjevači. Nećemo više zanemarivati Doma Boga svojega.” (10. poglavlje Nehemijine knjige).

Kako bi ovo razumjeli moramo znati tko je Nehemija. On je bio peharnik kralja i dosta utjecajan, no iako je uživao u blagodatima babilonskih palača, njegovo je srce uvijek težilo za Jeruzalemom. Po povratku u Jeruzalem snažio je narod da može završiti ono što je Ezra započeo. Nehemija na hebrejskom znači Jahve tješitelj. Dvaput je bio upravitelj Judeje, ostavio je Perziju i otišao u Jeruzalem. Dolazi 13 godina nakon povratka prve skupine Židova pod vodstvom Ezre. U njegovo doba propovijedao je prorok Malahija koji se suprostavio štovanju drugih bogova i kompromisu. U njegovu životu možemo vidjeti četiri snažna principa:

1. Suosjećanje - dolazi kada smo poslušni Božjoj volji. Nehemija je bio poslušan.
2. Suradnja s drugima - nužna ako se želi nešto učiniti. Ne možemo ništa sami.
3. Pouzdanje - dolazi iz stalne i žarke molitve te Božje riječi.
4. Posvećenje i odbijanje kompromisa - vršeci Božju volju sigurno nećemo vršiti kompromis s onim što je protivno njoj.

U devetome poglavlju uočavamo da je pravo bogoslužje ono pokorničko. Svaki put kada želimo znati njegovu volju u svome životu, moramo se poniziti. Poniznost je dolazak Božjeg naroda u post i molitvu. Prepoznamo kako sami ne možemo niti znamo, i to su Izraelci učinili. Ako se želite pravilno klanjati Jahvi, morate provjeriti imate li stav pokajanja. Ne možemo tražiti Boga ako nemamo stav kajanja za nešto. Jedino kada prepoznamo da sami ne možemo ništa učiniti ni sami sebe osloboditi, to je pravo bogoslužje. To je unutarnja stvar. Ne samo da se želimo promijeniti, već dalje piše da se rod Izraelov odvojio od svih tuđinaca. To je još jedan pokazatelj kako je njihovo pokajanje bilo duboko. Pokajanje ne može biti površinsko. Nije dovoljno samo reći da se kaješ. Pravo je bogoslužje u odvajanju

od svega što je nečisto. Ako se kajem znači da sam nešto nečisto učinio, a Bog traži da se odvojimo od onoga za što se kajemo. Moramo se odvojiti od onoga što njega vrijeđa. To je najvažnija stvar u pravome bogoslužju. U Ezri, i drugi su narodi došli k Izralecima kako bi gradili hram s njima, odgovor je bio sljedeći: *“Zerubabel, Ješua i glavari izraelskih obitelji odgovoriše im: “Nije na vama da s nama gradite Dom našem Bogu: gradit ćemo mi sami Jahvi Bogu Izraelovu, kako nam je naredio Kir, kralj Perzijski.”* (Ezra 4:3)

Zerubabel i Ješua odbili su ući u savez s narodima one zemlje. Znali su da treba postojati jasno odvojenje. Ono što je Božje djelo ne može se graditi u suradnji sa svijetom. Tako im Bog nije naredio. Oni su bili odvojeni od idola, radnici koji su se nudili nisu tako živjeli. Apostol Pavao u Novome zavjetu piše istu stvar. Poziva ljude da iziđu iz sredine u kojoj žive i da se ne dotiču nečistog. To je duboko pokajanje i duboko odvojenje. Apostol Pavao dalje kaže kako će im Bog tek onda biti otac. Izaija u 52. poglavlju u 11. stihu također to naglašava: *“Odlazite, odlazite, iziđite odatle, ne dotičite ništa nečisto! Iziđite iz njegove sredine. Očistite se, vi koji nosite posude Jahvine.”* To je pravo bogoslužje. Tek kada se očistimo možemo biti posuda za plemenitu upotrebu. Vidimo da je taj koncept odvojenja od zla temelj Božjeg odnosa s njegovim narodom. Bog je uvijek želio da se njegov narod odvoji od zla. Svaki put kada su to učinili bili su blagoslovljeni. Trebamo sebe moralno i duhovno odvojiti od grijeha i svega što je suprotno Isusu Kristu, pravednosti i Božjoj riječi. Odnos također možemo ostvariti kroz predanje, slavljenje i služenje. Onda Bog postaje naš nebeski Otac, onda je on u nama i s nama tek tada možemo reći da smo njegova djeca jer smo se odvojili od nečistoga. Ako želimo imati pravo bogoslužje u našim osobnim životima, moramo se odvojiti od svega što je nečisto. To je načelo jasno kroz sve biblijske knjige, a to je stalno bio problem u Izraelu. U Starome zavjetu to odvojenje je trebalo biti stalno. U knjizi Izlaska u 23. poglavlju Bog daje upute o odnosu prema drugim narodinama te kaže: *“Nemoj se klanjati njihovim kumirima niti im iskazuj štovanje: ne postupaj kako oni rade, nego njihove kumire poruši i stupove im porazbijaj.”* (Izlazak 23:24). Bog nam daje jednu snažnu uputu. Zapovjedio je svome narodu da se ne miješa s uvjerenjima i moralnošću susjednih poganskih naroda. To je problem - ne smijemo prilagoditi se moralnosti ljudi koji su vani i njihovim razmišljanjima o istini. Ako smo vođeni onim što je njima moralno, bit ćemo nečisti. Moralno je ono što Biblija kaže da je moralno. Svi oni koji su pod Novim zavjetom, a prilagođavaju se ovome svijetu, ne mogu imati njegovu zaštitu i obećanja. Što Bog očekuje od nas? Očekuje da budemo drugačiji od svijeta; da Crkva bude pravedna, sveta i alternativa svijetu. Svaki put kada su se ljudi onečistili, Bog je kažnjavao, predavao ih je ropstvu. Nakon što su bili predani u ropstvo u Babilon (u 2 knjizi kraljevima) piše: *“I tako se dogodilo zato što su Izraelci sagriješili protiv Jahve, Boga svog, koji ih je izveo iz zemlje egipatske, ispod vlasti faraona, kralja egipatskog. Štovali su druge bogove, slijedili*

običaje naroda što ih je Jahve protjerao pred sinovima Izraeleovim, živjeli prema običajima što su ih uveli kraljevi Izraelovi.” (2 kralj 17:7)

Mi u našem kršćanskome životu možemo uvesti običaje ili moralnosti ovoga svijeta, no ako štujete druge bogove, to je idolopoklonstvo. Bog nas predaje ropstvu kako ne bismo više hulili na njega. I kada budemo u tome ropstvu razmišljamo na ruševinama i možemo zaključiti jedno - znam zašto se ovdje nalazim. Ako se nalazite u duhovnim ruševinama, razlog je vjerojatno jer ste negdje popustitli. Niste odijelili čisto i nečisto. Živite prema običajima i razmišljanjima naroda oko vas i kažete da je to istina. Prorok Hošea je Efrajimu rekao da se miješa s narodima. Mi se ne možemo miješati s narodima, tj. svijetom i njegovim razmišljanjem.

Novi zavjet zapovijeda da budemo odvojeni od svijeta kao novi stvorovi. Moramo se maknuti od svakoga pokvarenoga svjetskog sistema i kompromisa. Svom učeniku Timoteju Pavao piše: *“Ali ovo znaj: u posljenje će vrijeme nastati teška vremena, jer će ljudi biti samoživivi, lakomi, umišljeni, oholi, psovači, nepokorni roditeljima, nezahvalni, bezvjernici, bez ljubavi, nepomirljivi, razuzdani, klevetnici, neotesani, neprijatelji dobra, izdajnici, naprasiti, bahati, ljubitelji požude mjesto ljubitelji Boga. Oni će sačuvati vanjski oblik pobožnosti iako su se odrekli njezine sile.” (2 Tim 3:1-5)* Ove se riječi odnose na crkvu punu kompromisa jer svijet koji ne vjeruje u Boga ne može imati obličje pobožnosti. Ti ljudi izgledaju kao su duhovni, ali su se odrekli snage Duha Svetoga. To je razlog zašto Bog ne spušta svoju slavu u Hrvatsku. To znači je crkva u kompromisu. Nemamo snagu. Tu snagu da se netko obrati kada govorimo, da bude iscijeljen, da Bog uskrsne mrtve. Bez obzira na to što mislimo da nismo takvi, uvijek možemo dati Gospodu više. Možemo još više očistiti svoj život. Što više to činimo, imat ćemo njegovu snagu. Ne trebamo onda imati pobožnost. Neka nas Gospod izbavi od toga da se odrekemo snage, ali imamo pobožnost. pobožnost je sve ono što je apostol Pavao ovdje nabrojao. Izvana su ti ljudi super. Bog nas poziva da se odvojimo do takvih ljudi. Pavao je upozoravo Timoteja jer je Timotej bio mlad i mogao je, ako se nastavi družiti s tim ljudima, posatati kao oni. Međutim, Pavao mu govori da se makne od njih. Takvi su oni kršćani koji odvlače druge u grijeh i kritiziraju. Čisto je čisto, a nečisto je nečisto i sama vaša savijest vam to govori. Biblija kaže da se moramo odvojiti od onih u crkvi koji griješe i ne žele se pokajati. Apostol Pavao kaže da se maknemo od njih. On kaže Korinćanima da se ne družite s bludnicima, ali ne općenito s bludnicima ovoga svijeta, jer kako bismo im inače propovijedali, nego da se ne družimo s onima koji se nazivaju braćom, a bludnici su i idolopoklonici, pijanci ili grabežljivci. S takvima ne smijemo imati zajedništvo. Moramo se odvojiti od lažnih učitelja, crkava, kultova koji niječu biblijske istine. *“Molim vas braćo, čuvajte se onih koji prave razmirice i sablazni suprotno nauci koju vi primiste! Klonite ih se.” (Rim 16:17)* Takve osobe potiču razdore i moramo ih

se kloniti. Apostol Ivan piše u svojoj drugoj poslanici: *“Ako tko dođe k vama, a ne donosi ove nauke, nemojte ga primiti u kuću i nemojte ga pozdravljati! Tko ga pozdravlja, sudjeluje u zlim djelima njegovim.”* (2 Iv 10)

Naš stav prema grijehu treba biti mržnja. To je radikalno, no kada u Bibliji Bog nije bio radikal!? Uvijek je pokazivao jasnu crtu razlike. U Drugoj poslanici Korinćanima Pavao kaže: *“Budući da imamo ova obećanja, očistimo se ljubljeni od svake tjelesne i duševne ljage i privedimo k savršenstvu svoju svetost u strahu Božjem.”* (2 Kor 7:19). Ako se pravilno odvojimo, Bog će nas nagraditi blagoslovom, zaštitom, nagradom i njegovom slavom i prisutnošću. Onda ćemo znati da je Bog uz nas. Ako se odbijemo odvojiti sigurno gubimo zajedništvo. Imamo pobožnost, ali gubimo zajedništvo. *“Kakav li sklad ima između hrama Božjega i idola. A mi smo hram Boga živoga.”* (2 Kor 7:1) Kako u hramu Boga živoga može biti nešto nečisto; blud, alkohol, kleveta, sebeljublje? Kako to može biti u hramu? Tamo može biti samo sveto i ništa nečisto. Dalje u poslanici piše: *“Stanovat ću među njima i među njima hodati. Ja ću biti njihov Bog, a oni će biti moj narod. ‘Zato iziđite između njih i odvojite od njih’ - veli Gospodin, ‘ne dotičite se ničega nečista, i ja ću vas primiti! ja ću vam biti Otac, a vi ćete mi biti sinovi i kćeri, veli Gospodin.”*, bez odvojenja od svijeta i njegova razmišljanja ne možemo biti istinski kršćani, možemo samo imati oblik pobožnosti, a bez sile to je jednako nuli.

Kod bogoslužja postoji još jedan stvar - svaki put kada sagriješimo i maknemo se od Boga, moramo doći natrag u pokajanju, ali i obnoviti savez. Izralci su se pismeno obvezali na vjernost i tako obnovili savez. Svi su se obvezali prisegom na vjernost Bogu. Svaki put kada počinimo grijeh prekinuli smo savez i trebamo Božje oprostjenje. U Izlasku Mojsije je ponovno sklapao savez nakon zlatnog teleta: *“Potom reče Mojsiju ‘Uzađi k Jahvi - ti, Aron, Nadab i Abihu i sedamdest izraelskih starješina. Poklonite se iz daljega! Neka se sam Mojsije primakne k Jahvi! Oni neka se ne primiču, a puk neka se s njim ne penje. Dođe Mojsije i kaza narodu sve riječi Jahvine i sve odredbe: A sav puk odgovori u jedan glas: ‘Sve riječi što ih Jahve reče vršit ćemo’ tada Mojsije popiše sve riječi Jahvine. A ujutro podrani, te podigne žrtvenik u podnožju brda i dvanaest stupova za dvanaest plemena Izraelovih. Zatim naloži mladim Izraelcima da prinesu žrtve paljenice i da žrtvuju Jahvi junce kao žrtve pričesnice. Mojsije uhvati krv, polovicu krvi ulije u posude, a polovinu izlije po žrtveniku. Prihvati zatim knjigu saveza pa je narodu glasno pročitao, a narod uzvрати: ‘Sve što je Jahve rekao izvršit ćemo i poslušat ćemo.’ (Izlazak 24:1-8)* To je obnova saveza - kada kažemo Bogu da ćemo poslušati i izvršiti sve što je on rekao i naredio. Jer pravi su vjernici koji ne samo da slušaju, nego i vrše Riječ. Dalje piše: *“Mojsije potom uzme krv te poškropi narod govoreći: ‘Ovo je krv Saveza koji je Jahve s vama uspostavio na temelju svih ovih riječi.’* Svaki put kada se vi maknete od grijeha, duboko se pokajete i kažete

Bogu: "Očisti me!", trebate krv Jaganjca Božjega kako bi vas očistila od te nečistoće i tako sklopite savez. Po krvi imamo oprostjenje i otkupljenje. Mojsije je ovdje uzeo krv koja simbolizira oprostjenje i omogućuje život i odnos s Bogom. Život i oprostjenje mogući su samo preko krvi Isusa Krista. Nikako drugačije ne možemo doći u odnos s Bogom. Pred Bogom smo očišćeni njegovom krvi i izgledamo sveti i pravedni. Bez prolijevanja krvi nema obnove saveza. O obnovi saveza u Novome zavjetu govori nam Poslanica Hebrejima: *"Ali, Krist, pošto se pojavio kao veliki svećenik budućih dobara prolazeći većim i savršenijim šatorom koji nije napravljen rukom, tj. koji ne pripada ovome svijetu, ušao je jedanput zauvijek u Svetinju nad svetinjama, ne krvlju jaraca i junaca, nego vlastitom krvi, i pribavio nam vječni otkup. Ako, naime, krv jaraca i bikova i pepeo od junice, čime se škrope okaljani, posvećuju tako da se dobiva tjelesna čistoća, koliko će više krv Krista - koji je po vječnom Duhu prinio sam sebe Bogu kao žrtvu bez mane - očistiti našu savjest od mrtvih djela da služimo živomu Bogu? Zato je on posrednik jednoga novog saveza: da, pošto je nastupila smrt za otkupljenje prekršaja učinjenih u vrijeme prvoga Saveza, oni koji su pozvani prime obećanje - vječnu baštinu. Jer, gdje je posrijedi oporuka, potrebno je donijeti svjedočanstvo o smrti oporučitelja. Oporuka, naime, postaje valjana smrću, jer nikada nema vrijednosti dok živi oporučitelj. Zato ni prvi Savez nije ustanovljen bez krvi."* (Hebr 9:11-19) Dakle, ni onaj prvi, ni drugi savez nije uspostavljen bez krvi. Isus Krist je morao proliti krv za nas. Ako se prolila njegova krv, a on je nevin, bez mane, Gospod, a mi onda dotičemo nečisto i idemo svojim putevima, hoće li Bog biti uz nas? Bog ne može biti uz nas jer je dao nešto što je čisto i sveto kako bismo bili čisti i sveti bez mane. Đavo će nas kušati na one stare stvari o kojima smo bili ovisni. No na nama je odluka hoćemo li prebivati u tom nečistom, ili se pokajati. Ako prebivamo u tom nečistom, dobit ćemo oblik pobožnosti, ali sile nećemo imati jer Bog daje silu, a pobožnost možemo sami načiniti. Sve se to može postići dizanjem ruku, planiranjem i poslovanjem, ali sila dolazi samo ako je Bog nazočan.

Naša obnova saveza i vjernost vrlo je bitna kako bismo uživali u Božjoj prisutnosti. Potrebno se pokajati i to specifično i tražiti, okrenuti se od toga grijeha i tada ćemo biti čisti, možemo obnoviti savez. Petar također kaže kako smo izabrani predznanjem Boga Oca kako bismo bili poslušni i pošćropljeni krvlju Isusa Krista. Poslušnost i krv ovdje su navedeni zajedno. Ne možemo samo biti oprani i dalje griješiti, moramo biti poslušni Isusu Krisu isto kao što je narod rekao Mojsiju. Ako mi to ne učinimo nećemo biti blagoslovljeni. Moramo biti poslušni čak ako to znači da mi gubimo nešto. Bolje je izgubiti pobožnost, nego silu. Ako treba, izgubiti ćemo sve ono za što se držimo. Jedino je to pravo bogoslužje. Nema kompromisa i ne možemo neke stvari polovično zadržati. To tako ne ide i tako nećemo opstati u crkvi koja je puna sile i snage.

Zašto su Izraelci napisali pismeno da će služiti Bogu i što su obećali. Ponovno uočavamo odvojenje koje se odnosi na brakove s drugim narodima. I u Hrvatskoj mnogi to čine; daju svoje sinove i kćeri u svjetovne brakove. Ne možemo biti s nečistim. Ne može tama biti sa svjetlošću i to jednostavno ne ide zajedno. Ako autoriteti u crkvi dopuštaju brakove s neobraćenima, time ne čine ništa na korist tim ljudima, jer takvi brakovi ne mogu trajati i samo čine štetu tim ljudima. Biblija jasno kaže da vjernici nemaju što imati sa nevjernicima. Mi imamo svoje argumente kako bi se zaštitili, ali to je nevjera perma Bogu i kompromis sa svijetom. To su iste one riječi koje je Bog rekao Izraelu kada su izašli iz Egipta. To je rekao kako se narod zbog toga ne bi odao bludu s drugim bogovima. U današnjem vremenu to se odnosi na sve one koje u svom srcu imaju ljubav prema ovome svijetu jer ih Biblija naziva idolopoklonicima. Vjernici ne mogu imati ništa s preljubnicima. Bog ne vidi dobra djela ljudi, on gleda kroz nas samo kroz to jesmo li njegova djeca ili ne. Apostol Jakov kaže: *“Preljubničke duše, zar ne znate da je prijateljstvo prema svijetu neprijateljstvo prema Bogu? Dakle, tko god hoće da bude prijatelj svijetu, postaje neprijatelj Bogu.”* (Jakov 4: 4). Ako si preljubnik sa svijetom, nisi ništa drugo nego neprijatelj prema Bogu. Svaki puta kada ljubite ovaj svijet dolazite nasuprot Boga. Kao dio tijela, Isusova smo zaručnica i ne smijemo ga varati. On želi da njegova zaručnica bude sveta, bez mane i ljage. To su snažne riječi koje govori apostol Jakov. Bog nas neće odmah kazniti jer je pun milosti, ali to nas može dovesti na krivi put. Možemo ostati u zabludi. Dalje se u tekstu govori o trgovini u subotu ili na druge posvećene dane. Govori o tomu da je svaka sedma godina bila godina Gospodnja. To je tkz. jubilejska godina o kojoj se govori u 25. poglavlju Levitskoga zakonika: *“Jahve reče Mojsiju na Sinajskom brdu - “Govori Izraelcima i kaži im: kada uđete u zemlju koju vam dajem, neka ta zemlja održava Jahvin subotni počinak. Šest godina zasijavaj svoju njivu, šest godina svoj vinograd obrezuj i beri njegov plod. Ali sedme godine neka i zemlja uživa subotni počinak, Jahvinu subotu: svoje njive ne zasijavaj niti obrezuj svoga vinograda. Što samo od sebe uzraste na tvojoj njivi, nemoj žeti, niti beri grožđe s neobrezane loze. Neka to bude godina počivanja. Zemljišni počinak neka vam priskrbi prehranu: tebi, tvome sluzi, tvojoj sluškinji, tvome najamniku koji s tobom živi, a i tvojoj stoci i zvjeradi u tvojoj zemlji neka njezini plodovi služe za hranu. Nabroj sedam sedmica takvih godina, sedam puta sedam godina. Sedam sedmica godina iznositi će ti četrdeset devet godina. A onda zaori u trubu! U sedmome mjesecu, desetoga dana, na Dan pomirenja, zatrubite u trubu širom svoje zemlje. Tu pedesetu godinu proglasite svetom. Zemljom proglasite oslobođanje svim njezinim stanovnicima. To neka vam bude jubilej oprosna godina. Neka se svatko vaš vrati na svoju očevinu; neka se svatko vrati k svome rodu. Ta pedesetogodišnjica neka vam je jubilejska godina: nemojte sijati, nemojte žeti što samo od sebe uzraste niti berite grožđe s neobrezane loze. Jer jubilej vam mora biti*

svet. Hranite se onime što njiva donese od sebe.” Kada je došla jubilejska godina svi su robovi bili oslobođeni. Svako se zemljište moralo vratiti prvobitnim vlasnicima. To je Bog radio kako neki ne bi nakupili veliko bogatstvo, a drugi postali robovi. No narod to nije činio. Dolazili su ljudi iz drugih zemalja i kupovali od njih robu i nisu se sjetili posvećenih dana. Kršćanima je jubilejska godina Isus Krist. To je dan Gospodnji. *“Na meni je Duh Gospodnji jer me pomazao. Poslao me da donesem Radosnu vijest siromasima, da navijestim oslobađanje zarobljenicima i vraćanje vida slijepcima, da oslobodim potlačane, da proglasim godinu milosti Gospodnje.”* (Luka 4:18). Krist je rekao da je došao osloboditi sve koji su dužni. S Isusom možemo biti slobodni od grijeha i ne moramo više robovati. Danas je dan spasenja jer je to Krist proglasio. No narod je onda kupovao. I nama će doći narodi da nam prodaju neku filozofiju. Ako se ne posvetimo, moći će nas kupiti i uvući u svijet. Zovu nas da dođemo k njima. I đavo će doći nuditi nešto. Mi kao kršćani moramo znati reći ne. Moramo se držati onih obećanja koje je Krist dao. Nitko nam ne može dati slobodu. Ako razmišljamo da bi nam netko drugi mogao dati slobodu, to je kupnja i trgovanje. Danas to rade razne crkve koje na razne načine prodaju duhovnost. Prodaju pobožnost bez sile. Mnogi kršćani pokupe taj mamac i umjesto da se bave Bogom daju se tim stvarima. Isus je to isto vidio i bilo mu je žao. Zato je onako silovito prevrnuo one stolove u hramu. Znao je da tom kupnjom Božji narod neće izaći iz ropstva. Znao je što treba učiniti. *“Bijaše blizu židovska Pasha, te Isus uziđe u Jeruzalem. I nađe u hramu prodavače volova, ovaca i golubova i mjenjače novca gdje tamo sjede.”* (Ivan 2:13). Došao je u hram i nije našao svetost i pravednost. Nije našao ljude koji se kaju, ispovijedaju svoje grijeha i traže Gospoda, nego prodavače. Dalje piše: *“Napravi bič od užeta te ih sve istjera, skupa s ovcama i volovima. Mjenjačima prosu novac i stolove isprevrta.”* (Iv 2:14) Drugim riječima, htio im je pokazati kako ih ono što čine neće nikamo dovesti, ni volovi ni novci, ni znanje. Oni su Božji dom pretvorili u razbojničku spilju i bavili se stvarima kojima se ne smije baviti u Božjemu domu. Isus je plakao nad Jeruzalemom jer ga on nije htio. Njegovi su se učenici sjetili da negdje stoji pisano *“Revnost me za kuću tvoju izjeda”* (Psalam 69:10). Nekim kršćanima je to nova vijest. U Nehemijinoj knjizi ljudi su se obvezali na to da će im Božje stvari biti primarne, tada ponovno donose desetinu i stavljaju Boga na prvo mjesto. Zato se u daljnjim stihovima uočava kako su Bogu predavali sve prvo. Bog mora biti prvi! Sve što imamo prije svega pripada Gospodu, a potom nama. Ne možemo gledati na Božje stvari kao na nešto što ćemo činiti samo onda kada nam se da i kada imamo vremena, nakon svih drugih aktivnosti. Bog mora biti primaran, a ne sekundaran. Nakon što dođe do obnove on postaje prvi, a sve ostalo drugo. Na kraju su Izraelci rekli da neće više zenamarivati dom Boga svoga. Zato je Isus Krist bio ljut jer su zanemarili dom Boga Izraelova. Ako govorite da nemate vremena za Boga, sjetite se kako je

Isus Krist sve prevrnuo. Mi smo dom Božji za koji je Isus Krist bio toliko revan. Nije rekao da nema vremena, već je otišao na križ i umro. Ako zanemarimo Božji dom, izgubit ćemo našu slobodu i snagu. David u Psalmu 23 kaže: *“Dobrota i milost pratit će mene sve dane života moga. U Jahvinu ću domu prebivati kroz dane mnoge.”* On je znao da će u Domu Jahvinu uvijek naći milost i dobrotu te kako će on providjeti sve što je njemu potrebno. Mi trebamo reći: *“Ja revnujem za tvoj dom i želim se naći s tobom Gospodine. Znam da me ti tu štitiš. David govori u Psalmu 26 da mu je mrsko društvo zlotvora i da s njima ne želi sjesti. Psalm 27 kaže: “Za jedno molim Jahvu. Samo to ja tražim: da živim u Domu Jahvinu sve dane života svoga, da uživam milinu Jahvinu i Dom Njegov gledam.”* (Ps 27:4-5). Ništa ga drugo nije zanimalo. David je znao kako će ga Bog, kada bude prebivao u njegovu domu, voditi i štiti, da ga neće zaboraviti. Deveti stih istoga Psalma kaže: *“Ne skrivaj lica svoga od mene. Ne odbij u gnjevu slugu svoga. Ti, Pomoći moja, nemoj me odbaciti! I ne ostavljaj me, Bože, Spasitelju moj! Ako me otac i majka ostave, Jahve će me primiti.”* On je znao da će ako se nalazi u Božjem domu, čak i ako ga svi ostave, imati Boga. Kad vas svi ljudi ostave zbog vaših standarda i razmišljanja, neka tako bude, jer Jahve će vas primiti. On kaže da će nam biti Otac. Bog nam obećaje da će biti uz nas. Psalm 84 kaže: *“Zaista jedan je dan u dvorima tvojim bolji od tisuću drugih. Volim biti na pragu Doma Boga svoga nego boraviti u šatorima grešnika.”* (Ps 84:11). Koliko nas to može reći? Psalm 122 kaže: *“Obradovah se kad mi rekoše – Hajdemo u Dom Jahvin.”*

Radujemo li se mi tako? Dođi u Dom Božji i imat ćeš slobodu radost i sigurnost.

Suvremenim jezikom moglo bi se reći da je bolji jedan dan u Domu Jahvinu nego tisuću sati pred televizorom. Zar nije bolje s Bogom? Božji dom treba biti mjesto na kojem se vjernici raduju, imaju iskustvo i zajedništvo s Bogom i drugim vjernicima. Ne smijemo zanemariti Božji dom jer to je pravo bogoslužje. Božji dom pruža nam blagoslove. Psalm 84 kaže: *“Blaženi koji prebivaju u Domu tvome slaveć te bez prestanka!”* (Ps 84:5b). Imamo također utjehu. *“Čuvši to kralj Ezekija razdrije svoje haljine, obuče kostrijet i ode u dom Jahvin:”* (Izaija 27:1). Gdje bismo drugdje otišli, nego kod Gospoda. Dom Gospodnji mjesto je poduke: *“K njoj će se stjecat svi narodi, nagnut će mnoga plemena i reći - hajde uzidimo na Goru Jahvinu, u dom Boga Jakovljeva! On će nas naučiti svojim putevima, i hodit ćemo stazama njegovim. Jer će sa Siona Zakon izaći, riječ Jahvina iz Jeruzalema.”* (Mih 4:2) Utjeha u starosti je u Božjem domu: *“Također tada bijaše proročica Ana, Fanuelova kći, iz plemena Aserova u vrlo odmakloj dobi. Poslije svoga djevojaštva živjela je u braku sedam godina, zatim sama kao udovica do osamdeset i četvrte godine: Ona nije ostavljala hrama: Noću i danju služila je Bogu postom i molitvom.”* (Luka 2:36-37).

Na kraju primjer Isusa Krista: *“Dođe u Nazaret te po svom običaju u subotu uđe u sinagogu.”* (Luka 4:16). Imao je običaj, dakle to je za njega bilo nešto sasvim normalno. To

su činili i apostoli. Nakon Isusova uskrsnuća otišli su u Hram slaviti Boga. Nehemija završava knjigu i u trinaestom poglavlju kaže: “*Tako sam ih očistio od svega tuđega*”. Kad dođemo u Božji dom nećemo biti pobožni. Bog neke od nas treba očistiti tako da možemo zajedno s Nehemijom reći da želimo obnoviti Savez s njim. Približite se Bogu pa će se Bog približiti vama!